

Hivatása: a család

PALÁGYI EDIT

Zsófi azt szereti, ha körülötte forog a világ. Ha mindig van valaki, aki csodálattal figyeli. Nem is csoda, hiszen nagy dolgokat visz véghez, most, kilenc hónaposan az első lépéseket gyakorolja. Zsófi legjobb közönsége persze az édesanyja, aki egész nap vele van. A négygyerekes asszony, Garami Bertalanné szerint ez a figyelem minden csemetének kijár. Ezért is döntött úgy, hogy főállásban választja az anyai hivatást.

Ez a békesség szigete, mutat körbe az otthonán Garaminé Andrea. Még csak harminchárom éves, de már a negyedik kicsinyét ringatja, s tizennegyedik éve a gyermeknevelésnek szenteli idejét. Két lánya és két fia van.

Mindig is nagycsaládot terveztek, talán azért, mert férje és ő is hárman voltak testvérek. Egy Sárospatak melletti kis faluban ismerkedtek meg a párjával. Igaz, nem sokat kellett keresgélniük, hiszen szomszédok voltak, s már tizenévesen egymásra találtak. Egy Eger melletti településen, Egerszóláton építettek házat. Andrea egy boltban dolgozott, de amikor családot alapítottak, már nem hiányzott neki a munkahely. Úgy gondolja, az a néhány forint, amit megkereshetne, nem pótolja az otthonától távol töltött órákat.

– Aki a főállású anyaságot választja, nem az anyagiak miatt teszi, hanem azért, mert a család az élete. Manapság, amikor a külvilágból annyi veszély leselkedik a gyerekekre, fontos, hogy megőrizzük számukra az értékeket. Ne a gyűlölködés, a bűnözés legyen a minta számukra, hanem az, amit itthon látnak – mondja Andrea. Garamiék ezért is ügyelnek rá, hogy továbbadják hitüket a gyermekeknek. Számukra az a legfontosabb, hogy

megtanítsák nekik, mit jelent az együttérés, a megbecsülés. A testvérek megszokják, hogy minden játékuk közös, így nem érdemes irigykedni. A szülők figyelméből pedig mind-egyiküknek jut.

Mi mindenre szakít időt a fiatal családanya? Legfőképpen arra, hogy meghallgassa a hazatérő férjét és csemetéit, hogy meleg vacsorát tegyen eléjük, s hogy igazi otthont varázsoltson köréjük. A falusi portán mindig adódik egyéb tennivaló is: a kapingáló jószágok, a gyomlálásra váró kert... A közeli városba, Egerbe havonta egyszer ha bejutnak. Olyankor mindig úgy szervezik a dolgot, hogy eljussanak a játszótérre is, ami izgalmas hely egy falusi gyerkőc számára. Igaz, legalább olyan érdekes nekivágni a bokrokkal tarkított egerszóláti hegyoldalnak, s órákig szabadon barangolni a jó levegőn.

Amíg beszélgetünk, Andrea uzsonnát készít, hiszen Zsófi megéhezett. Néhány perc múlva megérkezik a nagyobbik lány, Mirjam is. Az egerszóláti iskola csapatával röplabdameccset nyertek, az érmet a lelkesen kapáló dzó kishúga nyakába akasztja. A nagylány most végzi a nyolcadik osztályt, ősztől egy egri középiskolában tanulja majd a pék- és cukrászszakmát. Az édes mesterség alapjait már itthon igyekszik elsajátítani. Nemrég az édesanyja névnapján zárkózott be a konyhába, hogy meglepetésként valami finomságot készítsen. A desszert előbb keksznek indult, később mégis piskóta lett belőle...

A csemeték azt is korán megtanulják Garamiéknál, hogy megosszák egymás közt a munkát. A tizennégy éves Mirjam már szívesen anyáskodik Zsófi fölött. Délutánonként felöltözteti, sétálni viszi, s miközben csitítgatja, már észrevétlenül tanulja jövődéli hivatását.